

ANTAGNA TEXTER

P8_TA(2017)0048

Möjliga utvecklingar och justeringar av den nuvarande institutionella strukturen för Europeiska unionen

Europaparlamentets resolution av den 16 februari 2017 om möjliga utvecklingar och justeringar av den nuvarande institutionella strukturen för Europeiska unionen. (2014/2248(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av fördraget om Europeiska unionen (EU fördraget), särskilt artiklarna 1, 2, 3, 6, 9, 10, 14, 15, 16, 17, 48 och 50, och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF fördraget), särskilt artiklarna 119, 120–126, 127–133, 136–138, 139–144, 194 och 352, samt tillhörande protokoll,
- med beaktande av Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna,
- med beaktande av den rapport av den 22 juni 2015 som kommissionens ordförande har utarbetat i nära samarbete med ordförandena för Europeiska rådet, Europaparlamentet, Europeiska Centralbanken och Eurogruppen Färdigställandet av EU:s ekonomiska och monetära union ("De fem ordförandenas rapport")¹,
- med beaktande av sin lagstiftningsresolution av den 19 november 2013 om utkastet till rådets förordning om den fleråriga budgetramen för 2014–2020² och sitt beslut av den 19 november 2013 om ingåendet av ett interinstitutionellt avtal mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin, samarbete i budgetfrågor och sund ekonomisk förvaltning³,
- med beaktande av den fleråriga budgetramen⁴ och det interinstitutionella avtalet⁵, som antogs den 2 december 2013,
- med beaktande av slutrapporten och rekommendationerna från högnivågruppen för egna medel från december 2016⁶,

¹ https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/5-presidents-report_sv.pdf

² EUT C 436, 24.11.2016, s. 49.

³ EUT C 436, 24.11.2016, s. 47.

⁴ EUT L 347, 20.12.2013, s. 884.

⁵ EUT C 373, 20.12.2013, s. 1.

⁶ http://ec.europa.eu/budget/mff/hlgor/library/reports-communication/hlgor-report_20170104.pdf

- med beaktande av Europeiska rådets slutsatser av den 18–19 februari 2016 om en ny uppgörelse för Förenade kungariket i Europeiska unionen, som förklarats ogiltig genom Förenade kungarikets beslut att lämna unionen,
- med beaktande av valresultatet i Förenade kungarikets folkomröstning om EU-medlemskap där man röstade för att lämna EU,
- med beaktande av ordinarie Eurobarometer 84 från hösten 2015 om den allmänna opinionen inom Europeiska unionen och den särskilda barometern från Europaparlamentet från juni 2016 *Européerna 2016: föreställningar och förväntningar, kampen mot terrorism och radikaliserings*,
- med beaktande av Europeiska unionens domstols yttrande 2/13 om utkastet till avtal om unionens anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna – Europakonventionen)¹,
- med beaktande av Europeiska rådets beslut av den 28 juni 2013 om Europaparlamentets sammansättning²,
- med beaktande av sin resolution av den 12 december 2013 om konstitutionella problem med flernivåstyrning i Europeiska unionen³,
- med beaktande av sin resolution av den 15 april 2014 om förhandlingarna om den fleråriga budgetramen 2014–2020: lärdomar och fortsatt utveckling⁴,
- med beaktande av sina resolutioner av den 22 november 2012 om valet till Europaparlamentet 2014⁵ och den 4 juli 2013 om den praktiska organisationen i samband med valet till Europaparlamentet 2014⁶,
- med beaktande av sin resolution av den 20 november 2013 om lokalisering av säten för Europeiska unionens institutioner⁷,
- med beaktande av sin resolution av den 28 oktober 2015 om det europeiska medborgarinitiativet⁸,
- med beaktande av sin resolution av den 11 november 2015 om reformen av vallagen i Europeiska unionen⁹ och sitt förslag till ändring av akten om allmänna direkta val av ledamöter av Europaparlamentet,

¹ Domstolens yttrande 2/13 av den 18 december 2014.

² EUT L 181, 29.6.2013, s. 57.

³ EUT C 468, 15.12.2016, s. 176.

⁴ Antagna texter, P7_TA(2014)0378.

⁵ EUT C 419, 16.12.2015, s. 185.

⁶ EUT C 75, 26.2.2016, s. 109.

⁷ EUT C 436, 24.11.2016, s. 2.

⁸ Antagna texter, P8_TA(2015)0382.

⁹ Antagna texter, P8_TA(2015)0395.

- med beaktande av sin resolution av den 28 juni 2016 om beslutet att lämna EU till följd av folkomröstningen i Förenade kungariket¹,
 - med beaktande av sin resolution av den 16 februari 2017 om att förbättra Europeiska unionens funktionssätt genom att utnyttja Lissabonfördragets potential²,
 - med beaktande av sin resolution av den 16 februari 2017 om budgetkapacitet för euroområdet³,
 - med beaktande av sin resolution av den 25 oktober 2016 med rekommendationer till kommissionen om inrättande av en EU-mekanism för demokrati, rättsstatlighet och grundläggande rättigheter⁴,
 - med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1624 av den 14 september 2016 om en europeisk gräns- och kustbevakning⁵,
 - med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande av den 16 september 2015⁶ och Regionkommitténs yttrande av den 8 juli 2015⁷,
 - med beaktande av förklaringen om ökad europeisk integration *Greater European Integration: The Way Forward* av talmännen i den italienska deputeradekammaren, den franska nationalförsamlingen, den tyska förbundsdagen och Luxemburgs deputeradekammare, som undertecknades den 14 september 2015 och för närvarande får stöd av flera nationella parlamentariska kamrar i EU,
 - med beaktande av Regionkommitténs yttrande av den 31 januari 2013 om att förstärka EU-medborgarskapet och främja EU-medborgarnas valrättigheter⁸,
 - med beaktande av artikel 52 i arbetsordningen,
 - med beaktande av betänkandet från utskottet för konstitutionella frågor och yttrandena från budgetutskottet och budgetkontrollutskottet (A8-0390/2016), och av följande skäl:
- A. Denna resolution syftar till att tillhandahålla lösningar som inte kan nå genom de verktyg som för närvarande erbjuds i fördragen och som därför endast kan förverkligas genom en framtida fördragsändring, när förutsättningarna finns.
- B. EU-institutionernas oförmåga att hantera den djupa och mångfasetterade kris som unionen för närvarande upplever, som närmast kan beskrivas som en kris på alla plan, inbegripet dess finansiella, ekonomiska, sociala och migrationsmässiga följder och uppkomsten av populistiska partier och nationalistiska rörelser, har sammantaget lett till ökat missnöje hos en allt större del av befolkningen när det gäller hur Europeiska unionen av idag fungerar.

¹ Antagna texter, P8_TA(2016)0294.

² Antagna texter, P8_TA(2017)0049.

³ Antagna texter, P8_TA(2017)0050.

⁴ Antagna texter, P8_TA(2016)0409.

⁵ EUT L 251, 16.9.2016, s. 1.

⁶ EUT C 13, 15.1.2016, s. 183.

⁷ EUT C 313, 22.9.2015, s. 9.

⁸ EUT C 62, 2.3.2013, s. 26.

- C. Dessa stora europeiska utmaningar kan inte hanteras av enskilda medlemsstater, utan enbart genom en gemensam insats från Europeiska unionen.
- D. Framsteg i riktning mot en union som verkligen kan åstadkomma resultat och uppnå sina mål hindras av en misslyckad styrning till följd av ständig och systematisk strävan efter enhällighet i rådet (som fortfarande bygger på den så kallade Luxemburgkompromissen) och bristen på en enda trovärdig verkställande makt som åtnjuter full demokratisk legitimitet och kompetens att vidta effektiva åtgärder inom ett brett spektrum av politikområden. Den otillräckliga hanteringen av flyktingströmmarna, den långsamma saneringen av våra banker efter finanskrisens utbrott och avsaknaden av ett omedelbart och gemensamt svar på det inre och yttre hotet från terrorismen är aktuella exempel som på ett träffande sätt har visat på unionens bristande förmåga att reagera snabbt och effektivt.
- E. Europeiska unionen kan inte möta EU-medborgarnas förväntningar eftersom dagens fördrag inte utnyttjas till fullo och inte tillhandahåller alla de instrument, behörigheter och beslutsförfaranden som krävs för att på ett effektivt sätt ta sig an dessa gemensamma mål.
- F. Detta problem, och avsaknaden av en gemensam vision från medlemsstaternas sida när det gäller vår kontinents framtid, har gett upphov till en EU-skepsis utan motstycke som leder till en återgång till nationalism och riskerar att undergräva och till och med kanske upplösa unionen.
- G. Det system som innebär att medlemsstaterna tar till ”à la carte”-lösningar, vilket stärktes ytterligare genom Lissabonfördraget, har i stället för att främja unionen ökat dess komplexitet och ytterligare framhävt skillnader och olikheter inom den. Trots de möjligheter till flexibilitet som fördragen erbjuder har flera medlemsstater fått välja att ställa sig utanför primärrätten, och detta har skapat ett oklart system av samarbetscirklar som skär in i varandra samt hämmat demokratisk kontroll och ansvarsskyldighet.
- H. Fördragen erbjuder former av flexibel och differentierad integration på sekundärrättslig nivå genom instrumenten för fördjupat och strukturerat samarbete, vilket endast bör tillämpas på en begränsad mängd politikområden samtidigt som det bör vara integrerande så att alla EU-medlemsstater kan delta. Effekterna av det fördjupade samarbetet är fortfarande begränsade trots att det gått tjugo år sedan det infördes. Fördjupat samarbete har beviljats på tre områden, nämligen med avseende på gemensamma regler om tillämplig lag för skilsmässor för internationella par, det europeiska patentet med enhetlig verkan och införandet av en skatt på finansiella transaktioner. Det fördjupade samarbetet måste användas som ett första steg för ytterligare integration av politik såsom den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik (GSFP), och inte som ett sätt att främja ”à la carte”-lösningar.
- I. Gemenskapsmetoden måste upprätthållas och får inte undergrävas av mellanstatliga lösningar, inte ens på områden där inte alla medlemsstater uppfyller villkoren för deltagande.
- J. Euron är unionens valuta (artikel 3.4 i EU-fördraget), men ändå erhöll Förenade kungariket ett undantag från anslutning (protokoll nr 15), Danmark har ett konstitutionellt undantag (protokoll nr 16), Sverige har slutat följa eurons konvergenskriterier och möjligheten att Grekland lämnar den gemensamma valutan har diskuterats öppet i Europeiska rådet. Samtliga medlemsstater är skyldiga att ansluta sig

till den gemensamma valutan när de väl uppfyller alla kriterier, men inget tidsschema har fastställts för medlemsstaters anslutning till euron efter dess införande.

- K. När det gäller Schengen, den fria rörligheten för personer och avskaffandet av kontroller vid de inre gränserna till följd av detta – punkter som formellt tagits in i fördragen – har Förenade kungariket och Irland beviljats klausuler om icke-deltagande. Ytterligare fyra medlemsstater deltar inte trots att de är skyldiga att göra detta, medan klausuler om deltagande har beviljats tre länder utanför Europeiska unionen. Denna splittring försvårar inte bara ett totalt avskaffande av vissa kvarvarande inre gränser, utan ställer även till problem för skapandet av en verklig inre marknad och ett fullt integrerat område med frihet, säkerhet och rättvisa. Parlamentet erinrar om att medverkan i Schengenområdet även fortsättningsvis måste vara målet för alla EU-medlemsstater.
- L. Undantagsklausuler för enskilda medlemsstater utgör ett hot mot en enhetlig tillämpning av EU-lagstiftningen, leder till en överdrivet komplex styrning, äventyrar sammanhållningen i unionen och undergräver unionsmedborgarnas solidaritet.
- M. Efter Lissabonfördraget, och ytterligare påskyndat genom den ekonomiska krisen och finans-, migrations- respektive säkerhetskrisen, har Europeiska rådet vidgat sin roll till att omfatta löpande förvaltning genom att anta mellanstatliga instrument utanför EU:s ram, trots det faktum att dess roll inte är utöva lagstiftande funktioner utan att förse unionen med den kraft som krävs för dess utveckling och att definiera den allmänna politiska riktningen och fastställa prioriteringar (artikel 15.1 i EU-fördraget).
- N. Kravet på enhällighet i Europeiska rådet och dess oförmåga att nå konsensus har lett till antagandet av mellanstatliga instrument utanför EU:s rättsliga ram, exempelvis den europeiska stabilitetsmekanismen (ESM), fördraget om stabilitet, samordning och styrning inom Ekonomiska och monetära unionen (den så kallade finanspakten). Detsamma gäller överenskommelsen med Turkiet om den syriska flyktingkrisen.
- O. Samtidigt som det i artikel 16 i finanspakten anges att nödvändiga åtgärder måste vidtas för att införliva finanspakten i unionens rättsliga ram inom fem år från dagen för ikraftträdandet (före den 1 januari 2018), och samtidigt som liknande bestämmelser är inkluderade i det mellanstatliga avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden, är det uppenbart att ett motståndskraftigt euroområde, inklusive slutförandet av bankunionen, inte kan åstadkommas utan att man vidtar ytterligare åtgärder för att stärka det finanspolitiska samarbetet och inför en mer tillförlitlig, effektiv och demokratisk form av styrning.
- P. Ett sådant nytt system för styrning kräver att kommissionen blir en äkta regering, med ansvar inför parlamentet och försedd med de verktyg den behöver för att utforma och tillämpa den gemensamma finanspolitik och makroekonomiska politik som euroområdet behöver, och som regering måste den förses med en statskassa och budget som står i proportion till den uppgift den står inför. För detta behövs inte bara åtgärder inom den befintliga primärrätten utan även en reform av Lissabonfördraget.
- Q. Detta gäller även den nödvändiga reformen och moderniseringen av de ekonomiska resurser som är gemensamma för hela EU. Avtalet om den aktuella fleråriga budgetramen ingicks först efter långa och mödosamma förhandlingar och åtföljdes av ett beslut om att inrätta en arbetsgrupp på hög nivå för att granska unionens system för egna medel, som ska avlägga rapport under 2016. Den nuvarande fleråriga budgetramen begränsar unionens finansiella och politiska autonomi avsevärt, eftersom de flesta av

intäkterna utgörs av nationella bidrag från medlemsstaterna och det redan har fastställts att en stor del av utgifterna ska återföras till dessa medlemsstater. BNP-/BNI-baserade nationella bidrag har blivit den överlägset största inkomstkällan.

- R. Den nuvarande fleråriga budgetramen är nominellt underlägsen den föregående, samtidigt som omständigheterna kräver stora budgetmässiga ansträngningar för att hjälpa flyktingar och stimulera till ekonomisk tillväxt, social sammanhållning och finansiell stabilitet.
- S. Kravet på enhällighet för skattepolitik står i vägen för hanteringen av problemen med förekomsten av skatteparadis inom Europeiska unionen och medlemsstaters skadliga skattepolitik. Många av dessa fenomen snedvrider den gemensamma marknadens funktion, riskerar medlemsstaternas intäkter och flyttar i slutändan över bördorna på medborgarna och på små och medelstora företag.
- T. Europeiska unionen är ett konstitutionellt system som grundar sig på rättsstatsprincipen. Fördragen måste ändras så att behörigheten för Europeiska unionens domstol utvidgas till alla områden som omfattas av EU-lagstiftningen, i enlighet med principen om maktindelning.
- U. EU är även grundat på värden som respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstaten och respekt för de mänskliga rättigheterna, inklusive rättigheter för personer som tillhör minoriteter. EU:s befintliga instrument för att bedöma och ålägga sanktioner vid medlemsstaternas brott mot dessa principer har visat sig vara otillräckliga. Överträdelseförfaranden som inletts mot en medlemsstats specifika rättsakter eller handlingar som strider mot unionsrätten är inadekvata för hantering av systematiska brott mot EU:s grundläggande värden. Enligt artikel 7.1 i EU-fördraget ska rådet besluta med en majoritet på fyra femtedelar av sina medlemmar för att slå fast att det finns en klar risk för ett allvarligt åsidosättande av de grundläggande värdena, och i enlighet med artikel 7.2 i EU-fördraget ska Europeiska rådet vara enhälligt för att slå fast att det föreligger ett allvarligt och ihållande åsidosättande. Följaktligen har varken den förebyggande åtgärden enligt artikel 7.1 i EU-fördraget eller sanktionsmekanismerna enligt artiklarna 7.2 och 7.3 i EUF-fördraget åberopats.
- V. EU verkar vara mer kapabelt att påverka politiken om grundläggande rättigheter, rättsstatsprincipen och korruption när länder fortfarande är kandidater till att gå med i unionen. Rättsstatsmekanismen bör tillämpas med samma kraft på alla medlemsstater.
- W. En översyn behövs också för att ombalansera och i grunden förnya unionens funktionssätt, med målet att minska byråkratisk reglering och effektivisera beslutsfattandet så att politiken ligger närmare medborgarnas behov. Europeiska unionen måste få nödvändiga befogenheter för att göra framsteg mot vissa av sina fastställda mål, såsom fullbordande av den inre marknaden, inbegripet energiunionen, social sammanhållning och strävan mot full sysselsättning, rättvis och gemensam migrations- och asylhantering samt en inre och yttre säkerhetspolitik.
- X. Att bygga en systematisk dialog med organisationer i det civila samhället och stärka den sociala dialogen, på alla nivåer i enlighet med den princip som fastställs i artikel 11 i EUF-fördraget, är nyckeln till att övervinna EU-skepsis och värna om vikten av Europas solidariska dimension, social sammanhållning och skapandet av en deltagande och inkluderande demokrati, som ett komplement till den representativa demokratin.

- Y. Under det senaste årtiondet har säkerhetssituationen i Europa försämrats markant, särskilt i vårt grannskap: ingen medlemsstat kan längre garantera sin inre och yttre säkerhet på egen hand.
- Z. Europas försämrade försvarskapacitet har begränsat unionens möjligheter att åstadkomma stabilitet bortom våra omedelbara gränser. Detta går hand i hand med oviljan hos våra amerikanska allierade att ingripa om Europa inte är berett att ta sin del av ansvaret, EU:s försvarspolitik bör förstärkas och ett omfattande partnerskap mellan EU och Nato bör upprättas, samtidigt som unionen ges möjlighet att agera självständigt i operationer utomlands, främst i syfte att skapa stabilitet i sitt grannskap. Detta betyder att det behövs ett mer intensivt samarbete mellan medlemsstaterna liksom integration av viss del av deras försvarskapaciteter i en europeisk försvarsgemenskap, i linje med en ny europeisk säkerhetsstrategi.
- AA. Ingen av de ”övergångsklausuler” som föreskrivs i Lissabonfördraget i syfte att effektivisera EU:s styrning har utnyttjats, och kommer sannolikt inte att utnyttjas under de rådande omständigheterna. Tvärtom, på grund av Europeiska rådets beslut av den 18–19 juni 2009 avseende den minskning av antalet kommissionsledamöter som planerats i Lissabonfördraget, utnyttjades omedelbart undantagsklausulen.
- AB. 2014 års val till Europaparlamentet ledde för första gången till att kandidaten till kommissionens ordförandepost utnämndes direkt. Tyvärr kunde dock medborgarna inte rösta direkt på kandidaterna. Den överstatliga karaktären hos valet till Europaparlamentet bör förstärkas ytterligare genom införande av en tydlig rättslig grund som säkerställer att detta nya system skyddas och utvecklas. Det är fortfarande svårt för unionsmedborgare att förstå hur ordförandena för kommissionen och Europeiska rådet samverkar.
- AC. Det akuta behovet av att reformera EU har ökat dramatiskt till följd av Förenade kungarikets folkomröstning om att lämna EU. I samband med förhandlingarna om överenskommelsen om Förenade kungarikets utträde måste man även ta hänsyn till ramarna för dess framtida förbindelser med unionen. Denna överenskommelse måste förhandlas fram i enlighet med artikel 218.3 i EUF-fördraget och ingås på unionens vägnar av rådet, som ska fatta beslut med kvalificerad majoritet efter det att Europaparlamentet har gett sitt godkännande. Parlamentet bör därför vara fullt delaktigt genom hela förhandlingsprocessen.
- AD. Förenade kungarikets utträde kan skapa en möjlighet att minska unionens komplexitet och att klargöra vad ett medlemskap i unionen egentligen innebär. I framtiden behövs tydliga ramar för hur EU:s förbindelser med icke-medlemmar (Förenade kungariket, Norge, Schweiz, Turkiet, Ukraina osv.) ska se ut. Unionens grundare har redan planerat en sorts ”associeringsstatus”.
- AE. I detta sammanhang ger fördragen Europaparlamentet sex särskilda privilegier, nämligen rätten att föreslå ändringar av fördragen (artikel 48.2 i EU-fördraget), rätten att höras av Europeiska rådet om ändring av fördragen (artikel 48.3 första stycket i EU-fördraget), rätten att insistera på att sammankalla ett konvent mot Europeiska rådets önskan (artikel 48.3 andra stycket i EU-fördraget), rätten att höras avseende Europeiska rådets beslut att ändra samtliga eller delar av bestämmelserna i tredje delen i EUF-fördraget (artikel 48.6 andra stycket i EU-fördraget), rätten att inleda en omfördelning av platser i parlamentet inför nästa val (artikel 14.2 i EU-fördraget) och rätten att föreslå en enhetlig valordning (artikel 223.1 i EUF-fördraget).

- AF. Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs (EESK) och Regionkommitténs (ReK) roller måste skyddas som institutionella företrädare för organisationer i det civila samhället och regionala och lokala aktörer, eftersom deras åsikter bidrar till att öka den demokratiska legitimiteten i utformningen av politik och lagstiftning.
- AG. En klar majoritet av unionens regionala och lokala regeringar har genom Regionkommittén konsekvent uttryckt sin ståndpunkt till förmån för ett mer integrerat EU med effektiv styrning.
1. Europaparlamentet anser att tiden för krishantering som grundar sig på tillfälliga och stegvisa beslut är förbi, och att en sådan krishantering endast leder till åtgärder som många gånger är alltför små och kommer alltför sent. Parlamentet är övertygat om att det nu är dags att fundera över hur man kan ta itu med bristerna i Europeiska unionens styrning genom att göra en omfattande och djupgående reform av Lissabonfördraget. I väntan på en sådan reform kan lösningar på kort och medellång sikt nås genom att man fullt ut använder befintliga fördrag.
 2. Europaparlamentet konstaterar att reformen av EU bör inriktas på att modernisera unionen genom nya instrument, nya effektiva EU-kapaciteter och genom ökad demokratisering av beslutsprocesserna snarare än på åternationalisering genom ökad mellanstatlighet.
 3. Europaparlamentet understryker att aktuella Eurobarometerundersökningar visar att EU:s medborgare – tvärt emot vad många tror – fortfarande är fullt medvetna om betydelsen av, och stöder, verkligt europeiska lösningar¹, bland annat på områdena säkerhet och migration.
 4. Europaparlamentet noterar med stor oro hur allt fler undergrupper av medlemsstater undergräver enigheten i unionen genom att skapa brist på öppenhet och minska folkets förtroende. Parlamentet anser att det lämpliga formatet för att föra diskussionen om unionens framtid är EU-27. Parlamentet betonar att det vore kontraproduktivt att dela upp diskussionen i diverse format eller grupper av medlemsstater.
 5. Europaparlamentet understryker att en omfattande demokratisk reform av fördragen måste åstadkommas genom eftertankar och diskussion kring Europeiska unionens framtid och överenskommelse om en vision för nuvarande och framtida generationer av unionsmedborgare, utmynnande i ett konvent, som garanterar delaktighet genom sin sammansättning av företrädare för de nationella parlamenten, regeringarna i samtliga medlemsstater, kommissionen och Europaparlamentet samt EU:s rådgivande organ, såsom Regionkommittén och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, och även tillhandahåller en lämplig plattform för en sådan diskussion och dialog med unionsmedborgarna och det civila samhället.

Stopp för ”Europa à la carte”

6. Varje gång Europeiska rådet har beslutat att tillämpa mellanstatliga metoder och att kringgå ”gemenskaps- eller unionsmetoden” så som den fastställs i fördragen, leder detta inte bara till ett mindre effektivt beslutsfattande, utan bidrar även till allt större brist på öppenhet, demokratisk ansvarighet och kontroll, vilket Europaparlamentet

¹ Ordinarie Eurobarometer 84 – hösten 2015 & Särskild Eurobarometer från Europaparlamentet – juni 2016.

beklagar. Parlamentet menar att ett uppsplittrat vägval endast är tänkbart som en tillfällig lösning på vägen mot mer effektiva och integrerade EU-beslut.

7. Europaparlamentet anser att "unionsmetoden" är den enda demokratiska lagstiftningsmetod som säkerställer att hänsyn tas till samtliga intressen, särskilt till det gemensamma europeiska intresset. Med "unionsmetoden" menar parlamentet att kommissionen, som en del av sin befogenhet som verkställande organ, inleder lagstiftningsförfarandet, att parlamentet och rådet i egenskap av representanter för medborgarna respektive medlemsstaterna fattar beslut tillsammans och med majoritet och att domstolen ansvarar för granskning och slutlig rättslig kontroll. Parlamentet insisterar på att unionsmetoden bör respekteras även i brådskande fall.
8. Europaparlamentet anser att det i detta sammanhang är viktigt att bekräfta uppdraget att skapa en "allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken" (artikel 1 i EU-fördraget) för att minska eventuella tendenser till sönderfall och att ytterligare en gång klargöra det moraliska, politiska och historiska syftet med EU samt dess konstitutionella karaktär.
9. Europaparlamentet menar att kraven för att inleda ett stärkt och strukturerat samarbete bör göras mindre restriktiva, bland annat genom att sänka gränsen för det minsta antalet deltagande medlemsstater.
10. Europaparlamentet föreslår att man vid nästa översyn av fördragen bortrationaliserar de nuvarande oordnade skillnaderna genom att sätta stopp för, eller åtminstone kraftigt minska, tillämpningen av klausuler om icke-deltagande, deltagande och undantag för enskilda medlemsstater på den nivå som avser EU:s primärrätt.
11. Europaparlamentet rekommenderar att ett partnerskap ska definieras och utvecklas för att bygga upp en partnerring kring EU för länder som inte kan eller vill ansluta sig till unionen men som ändå önskar en nära relation till EU. Parlamentet anser att denna relation bör åtföljas av skyldigheter som motsvarar respektive rättigheter, t.ex. ett ekonomiskt bidrag och, än viktigare, respekt för unionens grundläggande värden och rättsstatsprincipen.
12. Europaparlamentet anser att den gemensamma institutionella ramen bör bevaras i syfte att uppnå unionens gemensamma mål och garantera principen om jämlikhet mellan alla medborgare och medlemsstater.

Förenade kungarikets utträde ur Europeiska unionen

13. Europaparlamentet konstaterar att denna nya typ av partnerskap skulle kunna vara en möjlig lösning för att respektera viljan hos majoriteten av medborgarna i Förenade kungariket att lämna EU. Parlamentet betonar att Förenade kungarikets utträde påverkar unionens styrka och interinstitutionella balans, eftersom landet är en av de största medlemsstaterna och den största medlemsstat som inte ingår i euroområdet.
14. Europaparlamentet bekräftar återigen att unionens konstitutionella inslag, särskilt den inre marknadens integritet och det faktum att detta inte kan skiljas från unionens fyra grundläggande friheter (fri rörlighet för kapital, personer, varor och tjänster) är grundläggande och odelbara pelare i unionen, vilket även gäller existensen av en rättsstat, garanterad av EU-domstolen. Parlamentet bekräftar återigen att denna

konstitutionella enhet inte kan lösas upp under förhandlingarna om Förenade kungarikets utträde från unionen.

15. Europaparlamentet begär att Europeiska bankmyndighetens och Europeiska läkemedelsmyndighetens huvudkontor, som båda för närvarande ligger i London, ska flyttas till en annan medlemsstat, sedan Förenade kungarikets medborgare röstat för att lämna EU.

Ny ekonomisk styrning för ekonomisk tillväxt, social sammanhållning och finansiell stabilitet.

16. Europaparlamentet är mycket oroat över växande ekonomiska och sociala skillnader och avsaknaden av ekonomiska reformer och finansiell stabilitet i Ekonomiska och monetära unionen (EMU) samt över förlusten av ekonomisk konkurrenskraft i flera av EMU:s medlemsstater, som i synnerhet beror på att det saknas en gemensam finans- och ekonomipolitik. Parlamentet anser därför att den gemensamma finans- och ekonomipolitiken bör bli ett område där befogenheten delas mellan unionen och medlemsstaterna.
17. Europaparlamentet anser att stabilitets- och tillväxtpakten och regeln om ”no bail-out” (artikel 125 i EUF fördraget) i sin nuvarande form tyvärr inte uppnår de mål som avsågs. Parlamentet anser att EU måste avvisa försöken att återgå till en protektionistisk nationell politik, och fortsätta att vara en öppen ekonomi i framtiden. Parlamentet varnar för att detta inte kan åstadkommas genom en nedmontering av den sociala modellen.
18. Europaparlamentet noterar dessutom att det nuvarande systemet inte tillräckligt säkerställer nationellt ansvarstagande för de landsspecifika rekommendationerna. Parlamentet är i detta hänseende intresserat av den potential som den rådgivande europeiska finanspolitiska nämnden erbjuder, och dess framtida uppgift att ge kommissionen råd om en lämplig finanspolitisk strategi för hela euroområdet.
19. Europaparlamentet är medvetet om behovet av att se över effektiviteten i de många krishanteringsåtgärder som EU vidtagit på senare tid, och att kodifiera vissa beslutsförfaranden i primärrätten samt befästa de rättsliga grunderna för det nya regelverket för den finansiella sektorn. Parlamentet instämmer i vad som konstateras i de fem ordförandenas rapport om att den öppna samordningsmetod som ligger till grund för EU:s ekonomiska strategi inte har fungerat.
20. Europaparlamentet föreslår därför, som komplement till stabilitets- och tillväxtpakten, antagande av en konvergenskod inom ramen för det ordinarie lagstiftningsförfarandet, med fastställande av konvergensmål (avseende t.ex. beskattning, arbetsmarknad, investeringar, produktivitet, social sammanhållning och kapacitet när det gäller offentlig administration och god förvaltning). Inom ramen för den ekonomiska styrningen bör efterlevnad av konvergenskoden vara ett villkor för fullt deltagande i euroområdets finanspolitiska kapacitet, och parlamentet begär att varje medlemsstat lägger fram förslag för hur den ska uppfylla konvergenskodens kriterier. Normerna och skatteincitamenten fastställs i parlamentets resolution om budgetkapacitet för euroområdet.
21. Europaparlamentet anser att en stark social dimension är oundgänglig för ett omfattande EMU och att artikel 9 i EUF-fördraget i sin nuvarande form inte är tillräcklig för att

garantera en riktig balans mellan sociala rättigheter och ekonomiska friheter. Parlamentet kräver därför att dessa rättigheter ska rangordnas lika och att dialogen mellan arbetsmarknadens parter ska skyddas.

22. Europaparlamentet efterlyser integrering av fördraget om stabilitet, samordning och styrning inom Ekonomiska och monetära unionen (finanspakten) i EU:s rättsliga ram samt införlivande av den europeiska stabilitetsmekanismen och den gemensamma resolutionsfonden i EU-lagstiftningen, på basis av en omfattande utvärdering av deras genomförande och med motsvarande demokratisk tillsyn från parlamentets sida, för att säkerställa att kontroll och ansvarsskyldighet tillfaller dem som bidrar till dessa. Parlamentet efterlyser också ytterligare utveckling av den mellanparlamentariska konferens som avses i artikel 13 om finanspakten, för att vid behov ge tillfälle till grundliga och lägliga diskussioner mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten.
23. Europaparlamentet anser att euroområdet, för att öka den finansiella stabiliteten, mildra gränsöverskridande asymmetriska och symmetriska chocker, minska effekterna av recessionen och säkerställa en lämplig investeringsnivå, behöver finanspolitisk kapacitet som bygger på genuina egna medel och en EU-finansförvaltning som har möjlighet att ta lån. Parlamentet noterar att denna finansförvaltning bör placeras inom kommissionen och vara föremål för demokratisk kontroll och ansvarsskyldighet från respektive gentemot parlamentet och rådet.
24. Europaparlamentet påpekar att efterlevnaden är helt avgörande för att den ekonomiska och monetära unionen ska fungera, och att det därför behövs starkare styrfunktioner än dem som för närvarande tillhandahålls genom kommissionen och/eller eurogruppen, samt fullständiga demokratiska kontroller och motvikter genom Europaparlamentets deltagande i alla EMU-aspekter. Parlamentet anser att ansvaret samtidigt måste ligga på den nivå där beslut fattas eller genomförs för att öka egenansvaret, med nationella parlament som granskar nationella regeringar och med Europaparlamentet som granskar EU:s verkställande organ.
25. Europaparlamentet kräver därför att den verkställande makten koncentreras till kommissionen, i rollen av en EU-finansminister, genom att kommissionen förses med kapacitet att formulera och genomföra en gemensam ekonomisk politik inom EU, där makroekonomiska, skattemässiga och monetära instrument kombineras och backas upp av en budgetkapacitet för euroområdet. Finansministern bör vara ansvarig för användningen av den europeiska stabilitetsmekanismen och andra ömsesidiga instrument, inbegripet budgetkapaciteten, och vara den enda externa företrädaren för euroområdet i internationella organisationer, särskilt inom finanssektorn.
26. Europaparlamentet anser att finansministern måste ges proportionella befogenheter att ingripa för att övervaka konvergenskoden, och befogenhet att använda de skatteincitament som beskrivs ovan.
27. Europaparlamentet anser, utan att detta påverkar uppgifterna för det europeiska centralbankssystemet, att den europeiska stabilitetsmekanismen måste ges möjlighet att agera som första långgivare i sista hand för finansinstitutioner som står under Europeiska centralbankens direkta tillsyn eller översyn. Parlamentet anser det dessutom nödvändigt att Europeiska centralbanken har samtliga befogenheter som ankommer en federal centralbank, samtidigt som den bibehåller sitt oberoende.

28. Europaparlamentet önskar att bankunionen och kapitalmarknadsunionen ska fullbordas steg för steg, men så snart som möjligt, på grundval av en påskyndad tidsplan.
29. Europaparlamentet anser att kravet på enhällighet för vissa skatteförfaranden måste tas bort, för att göra det möjligt för EU att bevara en rättvis och väl fungerande inre marknad och för att undvika skadlig skattepolitik från medlemsstaternas sida. Parlamentet vill att bekämpning av skattebedrägerier, skatteflykt och skatteparadis ska göras till ett grundläggande mål för Europeiska unionen.

Nya utmaningar

30. Europaparlamentet är medvetet om det geopolitiska, ekonomiska och miljömässiga behovet av att man skapar en verklig europeisk energiunion. Parlamentet understryker att klimatförändringarna är en av de viktigaste globala utmaningar som EU står inför. Parlamentet betonar, utöver behovet av en fullständig ratificering och ett fullständigt genomförande av Parisavtalet och antagande av bindande EU-klimatmål och åtgärder, att den begränsning som innebär att EU:s politik inte får påverka medlemsstaternas rätt att besluta om villkoren för hur deras energikällor ska utnyttjas, deras val mellan olika energikällor och den allmänna strukturen i deras energiförsörjning (artikel 194.2 i EUF-fördraget) måste ändras i syfte att säkerställa ett framgångsrikt genomförande av gemensam politik för ren och förnybar energi.
31. Europaparlamentet understryker att utvecklingen av nya och förnybara energikällor bör införlivas i fördragen som ett primärt mål för såväl unionen som för medlemsstaterna.
32. Europaparlamentet konstaterar att fördragen ger gott om möjligheter att skapa ett humant och välfungerande system för migrationshantering och asylärenden, bland annat ett europeiskt gräns- och kustbevakningssystem, och välkomnar de framsteg som gjorts i detta avseende. Parlamentet anser dock att fördragen, i synnerhet artikel 79.5 i EUF-fördraget, är för restriktiva när det gäller andra aspekter av migration, särskilt skapandet av ett verkligt europeiskt system för laglig migration. Parlamentet understryker att EU:s framtida migrationssystem måste samverka med dess bistånds- och dess utrikespolitik, och förena nationella kriterier för beviljande av asyl och tillträde till arbetsmarknaden. Parlamentet insisterar på att demokratisk kontroll från parlamentets sida behövs i samband med genomförandet av politiken avseende gränskontroll, avtal med tredjeländer om bland annat samarbete om återtagande och återvändande, asyl och migration, och att skyddet av den nationella säkerheten inte kan utnyttjas som en förevändning för att kringgå EU-åtgärder.
33. Europaparlamentet anser att man med tanke på det intensiva terrorhotet måste stärka EU:s förmåga att bekämpa terrorism och internationell organiserad brottslighet. Parlamentet betonar att man, förutom att öka samordningen mellan de behöriga myndigheterna och byråerna i medlemsstaterna, även bör ge Europol och Eurojust verklig kapacitet och förmåga att utreda och lagföra brott, genom att de omvandlas till en sant europeisk myndighet för utredning och terrorismbekämpning, med vederbörlig parlamentskontroll.
34. Europaparlamentet drar slutsatsen att de olika terrordåden på europeisk mark har visat att säkerheten skulle garanteras bättre om den inte vore en exklusiv befogenhet för medlemsstaterna. Parlamentet föreslår därför att den ska bli en delad befogenhet för att underlätta bildandet av en europeisk utrednings- och underrättelsetjänst inom Europol, under domstolens tillsyn. Parlamentet fastställer att det, enligt artikel 73 i EUF-

fördraget, inte finns något som hindrar medlemsstaterna från att under tiden upprätta detta slags samarbete mellan sina tjänster.

Förstärkning av vår utrikespolitik

35. Europaparlamentet beklagar, vilket det redan framfört i sin resolution av den 16 februari 2017 om att förbättra Europeiska unionens funktionssätt genom att utnyttja Lissabonfördragets potential, att EU inte har gjort större framsteg när det gäller att utveckla sin förmåga att enas om och genomföra en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik (Gusp). Parlamentet konstaterar att dess ansträngningar för att initiera en gemensam säkerhets- och försvarspolitik inte har varit särskilt framgångsrika, i synnerhet vad gäller delning av kostnader och ansvar.
36. Europaparlamentet konstaterar att EU endast genom att stärka den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken kan ge trovärdiga svar i fråga om de nya säkerhetshoten och utmaningarna, och därigenom bekämpa terrorism och skapa fred, stabilitet och ordning i sitt närområde.
37. Samtidigt som Europaparlamentet upprepar att ytterligare framsteg kan och bör göras i enlighet med Lissabonfördraget, även när det gäller användningen av bestämmelserna om att agera genom omröstningar med kvalificerad majoritet, anser parlamentet att den höga representanten/vice ordföranden bör kallas EU:s utrikesminister och stödjas i sin strävan att bli den viktigaste externa företrädaren för EU i internationella forum, inte minst i FN. Parlamentet anser att utrikesministern bör kunna utse politiska företrädare. Parlamentet föreslår att man ser över funktionaliteten hos den nuvarande Europeiska utrikestjänsten, och behovet av lämpliga budgetresurser.
38. Europaparlamentet understryker behovet av ett snabbt upprättande av en europeisk försvarsunion för att stärka försvaret av EU:s territorium, vilket i strategiskt partnerskap med Nato skulle göra det möjligt för unionen att agera självständigt i operationer utomlands, främst för stabilisering av grannskapet och därigenom förbättra EU:s roll som garant för sitt eget försvar och som säkerhetsgarant, i överensstämmelse med principerna i FN-stadgan. Parlamentet uppmärksammar det fransk-tyska initiativet från september 2016, och det italienska initiativet från augusti 2016, som utgör värdefulla bidrag i denna fråga. Europaparlamentet måste vara fullt delaktigt i alla steg i skapandet av Europeiska försvarsunionen och ha rätt att ge sitt samtycke vid insatser utomlands. I väntan på detta bör fördragen specifikt ge möjlighet att upprätta en europeisk försvarsunion. Dessutom bör man som komplement till Europeiska utrikestjänsten inrätta ett generaldirektorat för försvar (GD Försvar) med ansvar för de interna aspekterna av den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik.
39. Europaparlamentet betonar behovet av att utöka de resurser som är öronmärkta för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, för att se till att kostnaderna för militära insatser som genomförs inom ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik eller den europeiska försvarsunionen fördelas på ett mer rättvist sätt.
40. Europaparlamentet föreslår inrättande av en europeisk underrättelsebyrå för att stödja Gusp.

Att upprätthålla grundläggande rättigheter

41. Europaparlamentet upprepar att kommissionen är fördragets väktare och väktare över unionens värden, i enlighet med artikel 2 i EUF-fördraget. Parlamentet fastslår, mot bakgrund av de många möjliga brotten mot unionens värden i ett antal medlemsstater, att det nuvarande förfarandet enligt artikel 7 i EU-fördraget är bristfälligt och tungrovt.
42. Europaparlamentet understryker att respekten för och skyddet av EU:s grundläggande värderingar är hörnstenar i Europeiska unionen som en värdegrundad gemenskap, och att de binder samman EU:s medlemsstater.
43. Europaparlamentet föreslår ändring av artikel 258 i EUF-fördraget för att uttryckligen ge kommissionen möjlighet att vidta åtgärder avseende ”systemiska fördragsbrott” mot medlemsstater som kränker grundläggande värden. Parlamentet tolkar ”systematiska fördragsbrott” som ett sammanförande av en grupp relaterade individuella överträdelser vilka tyder på ett allvarligt och ihållande brott mot artikel 2 i EU-fördraget från en medlemsstats sida.
44. Europaparlamentet föreslår att utvidga rätten för fysiska och juridiska personer, som direkt och individuellt berörs av ett agerande, att väcka talan vid Europeiska unionens domstol i fråga om påstådda överträdelser av stadgan om de grundläggande rättigheterna, begångna av EU-institutioner eller en medlemsstat, genom ändring av artiklarna 258 och 259 i EUF-fördraget.
45. Europaparlamentet rekommenderar att artikel 51 i stadgan om de grundläggande rättigheterna upphävs, och att stadgan omvandlas till ett unionsregelverk för rättigheter.
46. Europaparlamentet anser dessutom att medborgarna bör ges fler instrument för en deltagande demokrati på unionsnivå. Parlamentet föreslår därför att man ska överväga införande i fördragen av en bestämmelse om EU-folkomröstningar i frågor som är relevanta för EU:s åtgärder och politik.

Mer demokrati, öppenhet och ansvarsskyldighet

47. Europaparlamentet föreslår att kommissionen omvandlas till unionens huvudsakliga verkställande makt eller regering för att stärka ”unionsmetoden”, öka öppenheten och effektivisera åtgärder som vidtas på EU-nivå.
48. Europaparlamentet upprepar sitt krav på att kommissionen i sin nya utformning ska skäras ned avsevärt och dess antal vice ordförande minskas till två: finansministern och utrikesministern. Parlamentet föreslår en motsvarande minskning vid Europeiska revisionsrätten.
49. Europaparlamentet välkomnar det lyckade nya förfarandet där de europeiska politiska partierna arbetar för att deras toppkandidater ska utses till befattningen som ordförande för EU:s verkställande organ, vilken väljs av Europaparlamentet efter förslag av Europeiska rådet, men anser att dessa vid nästa val bör kunna stå som officiella kandidater i alla medlemsstater.
50. Europaparlamentet betonar att åtgärder för att göra medborgarna delaktiga i den politiska processen i det land där de bor bidrar till att bygga upp den europeiska demokratin, och vill att valrättigheterna för medborgare som är bosatta i en medlemsstat som de inte är medborgare i, enligt artikel 22 i EUF-fördraget, utvidgas till att omfatta alla återstående val.

51. Europaparlamentet stöder Europeiska rådets beslut av den 28 juni 2013 om inrättande av ett system som gör det möjligt att före varje val till Europaparlamentet fördela platserna mellan medlemsstaterna på ett objektivt, rättvist, hållbart och öppet sätt, vilket respekterar principen om degressiv proportionalitet samtidigt som eventuella ändringar i medlemsstaternas antal och demografiska trender beaktas.
52. Europaparlamentet erinrar om de många uttalanden som gjorts om att utse en enda plats för parlamentets säte, med anledning av det symboliska värdet i ett sådant val och målet om resursbesparingar.
53. Europaparlamentet upprepar sin önskan om ett enda säte för Europaparlamentet och sitt åtagande att inleda ett ordinarie fördragsändringsförfarande enligt artikel 48 i EU-fördraget i syfte att lägga fram de ändringar till artikel 341 i EUF-fördraget och till protokoll nr 6 som är nödvändiga för att ge parlamentet beslutanderätt över sin lokalisering och sin interna organisation.
54. Europaparlamentet föreslår att alla rådskonstellationer och Europeiska rådet ska omvandlas till ett medlemsstatsråd varigenom Europeiska rådets huvudsakliga ansvar skulle vara att ge ledning och sammanhang till de andra konstellationerna.
55. Europaparlamentet anser att rådet och dess specialiserade konstellationer, som andra kammare i EU:s lagstiftande församling, bör ersätta det roterande ordförandeskapet på sex månader med ett system med permanenta ordförandeposter som utses bland medlemmarna. Parlamentet föreslår att rådets beslut bör fattas av ett enda lagstiftningsråd, samtidigt som de nuvarande specialiserade lagstiftningskonstellationerna i rådet bör omvandlas till förberedande instanser, liknande parlamentets utskott.
56. Europaparlamentet föreslår att medlemsstaterna bör kunna bestämma sammansättningen i sin nationella representation i de specialiserade rådskonstellationerna, oavsett om dessa består av representanter från deras respektive nationella parlament eller regeringar eller en kombination av båda.
57. Europaparlamentet betonar att när en befattning som EU-finansminister väl har inrättats bör eurogruppen betraktas som en formell specialiserad rådskonstellation med lagstiftnings- och kontrollfunktioner.
58. Europaparlamentet vill se en ytterligare minskning av de omröstningsförfaranden i rådet som kräver enhällighet, där denna metod fortfarande tillämpas, till exempel i utrikespolitiska och försvarsrelaterade frågor, skattefrågor och socialpolitik, så att man övergår till kvalificerad majoritet, och att de befintliga särskilda lagstiftningsförfarandena omvandlas till ordinarie lagstiftningsförfaranden samt att samrådsförfarandet helt ersätts med medbeslutandeförfarandet mellan parlamentet och rådet.
59. Europaparlamentet anser att man i samband med förbättringen av styrningen i euroområdet även bör ta hänsyn till intressena hos de medlemsstater som ännu inte deltar i eurosamarbetet.
60. Europaparlamentet erkänner den viktiga roll som de nationella parlamenten spelar i EU:s nuvarande institutionella ordning, i synnerhet när det gäller att införliva EU lagstiftningen i den nationella lagstiftningen och den roll de skulle spela i både

förhands- och efterhandskontrollen av de lagstiftningsbeslut som fattats och de politiska val som görs av deras medlemmar i rådet, även i dess specialiserade konstellationer. Parlamentet föreslår därför att man kompletterar och stärker de nationella parlamentens befogenheter genom att införa ett förfarande med ett ”grönt kort”, som skulle innebära att de nationella parlamenten kan förelägga rådet lagstiftningsförslag för behandling.

61. Europaparlamentet respekterar de nationella parlamentens roll och subsidiaritetsprincipen, men bekräftar samtidigt EU:s exklusiva behörighet för den gemensamma handelspolitiken. Parlamentet efterlyser en tydlig avgränsning mellan unionen och medlemsstaterna i detta hänseende. Parlamentet påpekar att en sådan avgränsning skulle ha positiva effekter på sysselsättningen och tillväxten, både för EU och dess handelspartner.
62. Europaparlamentet föreslår dessutom att man i överensstämmelse med gängse praxis i ett antal medlemsstater ger båda kamrarna i EU:s lagstiftande församling, det vill säga rådet och i synnerhet parlamentet, som är den enda institution som valts direkt av medborgarna, rätten att ta initiativ till lagstiftning, utan att det påverkar kommissionens grundläggande lagstiftningsrätt.
63. Europaparlamentet anser att enligt artiklarna 245 och 247 i EUF-fördraget bör inte bara kommissionen och rådet utan även Europaparlamentet ha rätt att väcka talan vid EU-domstolen i fall där en nuvarande eller före detta kommissionsledamot bryter mot sina skyldigheter enligt fördragen, gör sig skyldig till allvarlig försummelse eller inte längre uppfyller de villkor som krävs för fullgörandet av uppgifterna.
64. Europaparlamentet betonar att parlamentets undersökningsrätt bör förstärkas och att parlamentet bör beviljas särskilda, konkreta och tydligt avgränsade befogenheter, som bättre överensstämmer med parlamentets politiska betydelse och behörighetsområden, bland annat rätten att kalla vittnen, ha full tillgång till handlingar, företa undersökningar på plats och ålägga påföljder för bristande efterlevnad.
65. Europaparlamentet är övertygat om att EU-budgeten måste föras med ett system för genuina egna medel, med enkelhet, rättvisa och öppenhet som ledande principer. Parlamentet stöder rekommendationerna från högnivågruppen för egna medel när det gäller diversifiering av intäkterna till unionens budget, inklusive nya egna medel, i syfte att minska andelen BNI-bidrag till unionens budget så att man frångår medlemsstaternas metod för ”rättvist återflöde”. Parlamentet insisterar i detta sammanhang på att alla sorters rabatter ska avskaffas.
66. Europaparlamentet föreslår i detta sammanhang att beslutsförfarandena för både egna medel och den fleråriga budgetramen bör ändras från enhällighet till kvalificerad majoritet och därmed leda till verkligt medbeslutande mellan rådet och parlamentet i samtliga budgetfrågor. Parlamentet upprepar vidare sitt krav på att man ser till att den fleråriga budgetramen sammanfaller med mandatperioderna för parlamentet och EU:s verkställande organ, och insisterar på att man integrerar ekonomin för unionens samtliga byråer i EU:s budget.
67. Europaparlamentet framhåller behovet av att tillämpa det ordinarie lagstiftningsförfarandet vid antagandet av förordningen om den fleråriga budgetramen för att anpassa den till lagstiftningsförfarandet för praktiskt taget alla fleråriga EU-program, inklusive deras olika finansiella anslag, samt EU-budgeten. Godkännandeförfarandet berövar parlamentet den lagstiftningsbehörighet det utövar i

samband med antagandet av de årliga budgetarna, samtidigt som regeln om enhällighet i rådet innebär att överenskommelsen utgör en minsta gemensamma nämnare baserad på behovet av att undvika att en enskild medlemsstat lämnar in veto.

68. Europaparlamentet noterar att förteckningen över institutioner i artikel 13 i EU-fördraget skiljer sig från förteckningen i budgetförordningens artikel 2. Parlamentet anser att budgetförordningen redan återspeglar rådande praxis.
69. Europaparlamentet noterar att det finns några få ställen där texten i EUF-fördraget skiljer sig från praxisen och andan i EU-fördraget. Dessa fall av bristande överensstämmelse måste rättas till i linje med principerna om demokrati och transparens.
70. Europaparlamentet påminner om att varje institution enligt definitionen i artikel 2 b i budgetförordningen självständigt ska genomföra sina respektive avsnitt av budgeten, enligt artikel 55 i budgetförordningen. Denna självständighet medför också ett stort ansvar för användningen av de anslagna medlen.
71. Europaparlamentet framhåller att en effektiv övervakning av institutionernas och organens genomförande av EU-budgeten kräver ett ärligt och mer effektivt samarbete med parlamentet och full transparens när det gäller anslagens användning samt ett årligt uppföljningsdokument från samtliga institutioner om parlamentets rekommendationer i samband med ansvarsfrihetsförfarandet. Parlamentet beklagar att rådet inte följer detta förfarande och anser att denna sedan länge rådande situation inte kan motiveras, och att den underminerar hela unionens rykte.
72. Europaparlamentet noterar att förfarandet för att bevilja ansvarsfrihet för EU:s enskilda institutioner och organ separat är en praxis som parlamentet tillämpar sedan länge för att garantera transparens och demokratisk redovisningsskyldighet gentemot EU:s skattebetalare, och är en metod för att verifiera huruvida EU:s anslag har använts på ett relevant och transparent sätt. Parlamentet understryker att detta på ett effektivt sätt garanterar parlamentets rättighet och skyldighet att kontrollera hela EU:s budget. Parlamentet påminner om den ståndpunkt som kommissionen uttryckte i januari 2014, nämligen att samtliga institutioner utan undantag fullt ut omfattas av förfarandet för uppföljning av de iakttagelser som parlamentet gjort inom ramen för ansvarsfrihetsförfarandet, och bör samarbeta helt och fullt för att åstadkomma ett smidigt ansvarsfrihetsförfarande.
73. För att kunna fatta ett välinformerat beslut om att bevilja ansvarsfrihet vill Europaparlamentet att institutionerna direkt till parlamentet ska lämna sina årliga verksamhetsrapporter och ge fullständig information som svar på parlamentets frågor under ansvarsfrihetsförfarandet.
74. Europaparlamentet anser att EUF-fördraget måste garantera parlamentets rätt att granska hela EU:s budget, och inte bara den del som förvaltas av kommissionen. Därför insisterar parlamentet på att kapitel 4 i avdelning II – Finansiella bestämmelser – i EUF-fördraget uppdateras enligt ovanstående så att samtliga institutioner och organ omfattas av rättigheterna och skyldigheterna i detta kapitel och i överensstämmelse med budgetförordningen.
75. Europaparlamentet betonar att alla medlemsstater bör vara skyldiga att lämna in en årlig förklaring om sin användning av EU-medel.

76. Europaparlamentet erkänner revisionsrättens avgörande roll för att garantera bättre och smartare användning av EU:s budget, för att upptäcka bedrägerier, korruption och olaglig användning av EU-medel, och för att ge expertråd om hur man bättre ska förvalta EU-medlen. Parlamentet påminner om vilken viktig roll revisionsrättens har som europeisk offentlig revisionsmyndighet.
77. Europaparlamentet anser att det mot bakgrund av den viktiga roll som revisionsrätten spelar för att granska insamling och utnyttjande av EU-medel, är absolut grundläggande att institutionerna helt och fullt beaktar dess rekommendationer.
78. Europaparlamentet noterar att revisionsrättens sammansättning och dess förfarande för utnämning är fastställda i artiklarna 285 och 286 i EUF-fördraget. Parlamentet och rådet bör ha lika inflytande vid utnämning av revisionsrättens ledamöter, så att demokratisk legitimitet, transparens och dessa ledamöters fullständiga oberoende kan garanteras. Rådet uppmanas att helt och hållet acceptera de beslut som parlamentet fattar efter att ha hört de kandidater som nominerats till revisionsrättsledamöter.
79. Europaparlamentet beklagar att vissa utnämningförfaranden har lett till konflikt om kandidater mellan parlamentet och rådet. Det är, såsom fastställs i fördraget, parlamentets skyldighet att utvärdera de nominerade kandidaterna. Parlamentet understryker att dessa konflikter kan skada rådets goda arbetsrelationer med de ovan nämnda institutionerna, och eventuellt få negativa konsekvenser för revisionsrättens trovärdighet och följaktligen för dess effektivitet. Rådet bör, i en anda av gott samarbete mellan EU-institutionerna, acceptera de beslut som parlamentet fattar efter utfrågningarna.
80. Europaparlamentet efterlyser en rättslig grund för inrättande av unionsbyråer som kan utföra särskilda verkställande uppgifter och genomförandeuppgifter som de tilldelats av parlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet.
81. Europaparlamentet påpekar att parlamentet i överensstämmelse med fördragen beviljar kommissionen ansvarsfrihet för budgetens genomförande. Parlamentet anser att eftersom EU:s samtliga institutioner och organ själva förvaltar sin egen budget, bör parlamentet ges explicit behörighet att bevilja alla EU:s institutioner och organ ansvarsfrihet och att dessa bör vara skyldiga att samarbeta fullt ut med parlamentet.
82. Europaparlamentet anser slutligen att det nuvarande förfarandet för ratificering av fördragen är för stelbent för att passa en sådan överstatlig styrelseform som EU. Parlamentet föreslår att ändringar av fördragen ska kunna träda i kraft, om inte genom en EU-omfattande omröstning, så efter ratificering av en kvalificerad majoritet av fyra femtedelar av medlemsstaterna efter det att Europaparlamentet har gett sitt godkännande.
83. Europaparlamentet önskar att EU-domstolen ska få full behörighet över all EU-politik som rör frågor av rättslig karaktär, vilket är lämpligt i ett demokratiskt system som bygger på rättsstats- och maktdelningsprincipen.

Konstituerande process

84. Europaparlamentet förpliktar sig att spela en ledande roll i denna viktiga konstitutionella utveckling, och är fast beslutet att lämna egna förslag till fördragsändringar vid lämplig tidpunkt.

85. Europaparlamentet anser att Romfördragets 60-årsdag skulle vara ett lämpligt tillfälle att inleda en reflektion över Europeiska unionens framtid och komma överens om en vision för nuvarande och framtida generationer av unionsmedborgare, som mynnar ut i ett konvent vars syfte är att förbereda Europeiska unionen inför kommande årtionden.

o

o o

86. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till Europeiska rådet, rådet, kommissionen, Europeiska unionens domstol, Europeiska centralbanken, revisionsrätten, Regionkommittén, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt till medlemsstaternas parlament och regeringar.